

RAFET AĐABEYÝMÝZÝDEN

Onaylayan Volkan Türkođlu
Sunday, 14 July 2013

Rafet Abimizin sitemizde yayýmlanmak üzere bana yolladýđý öyküyü uzun zaman geçmiř olmasına rađmen yayýmlayamadýđý kendisine özür dileyerek beđeninize sunuyorum. Ayrýca kendisi bir de kitap yazarak yayýmlamýptýr. Kendisini kutluyoruz. Ađabeyimiz Seçkin geçtiđimiz ay Lüleburgaz'da gerçekleřen kitap fuarýnda okuyucularýyla buluparak kitabýný imzalamýptýr.

ERENKÖY LALEZAR GAZÝNOSU

Taksim’deki Lalezar Gazinosu değil.

Erenköy Lalezar

Fotođrafçýlýk yapan Binasi Enipte ve üç arkadaşý, Suadiye’de, Erenköy Lalezar Gazinosu’nu açmýplardý.

Bu yazlýk mekân, hem plaj ve kafeterya, hem de gazino olarak çalıypacaktý.

Bu iř yerinde hem Müdür, hem de Memur olarak çalıypacak birine ihtiyaç vardý. O kiři neden ben olmayayým?

Epimin küçük halasý olan Mihriban Hala’nýn eři Binasi Enipte’nin teklifini kaçıramazdým.

1971-72 Ders Yýlý sona ermiř, Ýstanbul’a gelmiřtik. Geçen yaz yapadýđým “PAVYONLAR” fotođrafçýlýđý sorunlarýma çare olmuřtu, ama önemli sorunlar da yapatmýptý. Yeni iř teklifini Mehmet Enipte’ye söyledideimde, benim a da sevindi. Bařka bir fotođrafçý bulmak, onun için sorun deđildi. Buna da ben sevindim ve kendisine tepekkür ettim.

Binasi Enipte, Mihriban Hala, Epim Ümran ve ben, Mayýs sonlarýnda bir Pazar günü Erenköy’deydik.

Bađdat Caddesinin sađýnda bulunan Galip Pařa Camii’nden iki sokak sonra, Abdülkadir Noyan Sokak gelir. Bu sokađa girip denize dođru yürüdüđünüzde, sokađýn sonunda solda, Erenköy Lalezar Gazinosu…

Denize sýfýr olan Lalezar Gazino’sunun küçük bir iskelesi, plaj kabinleri ve duplarý ile bir kademe yukarýda küçük bir kafe vardý. Geri plândaki alan “gazino” olarak düzenlenmiř, en arka plâna da, yönetim odasý, sanatçýlar için soyunma odaları ve mutfak eklenmiřti. Giře ve gazinonun girip kapýsý da bu taraftaydı.

Plaj, üyelik esasýna göre çalıypacak, duruma göre, kafeteryaya gelecek olanlarla, sanatçýlar ve konuklar da plajdan yararlanabileceklerdi.

Gazinoya girip biletli olacak, müřteri, yediklerinin ve içtiklerinin bedelini ayrýca ödeyecekti.

Ben, gündüzleri plajla ilgilenecek, geceleri gıbede duracaktım. Sanatçılara yapılacak ödemelerle ilgili hesapları da ben tutacaktım.

Plaj için üyelik kartları bastırarak işe başladım. İlk üyeler, yakın çevrenin hanımları ve kızlarıydı. Daha sonra öğrendim ki, bazı yıllarda da plaj olarak kullanılmıyptı. Bu nedenle de gelen hanımlar, evlerindeymiş gibi davranıyorlar, o yılların tertemiz deniz günlerini gün ediyorlardı.

Ben de gündüzleri, mayo ve üzerimde bir gömlekle dolapıyor, fırsat buldukça denize giriyordum.

İlk günler sakin geçti. Ama gazinonun açılışı yaklaştıkça hareket giderek yoğunlaştı.

Kadıköy Belediyesi'ne başvuruda bulunarak, bilet koçanlarını aldım. Bu işlemi daha sonra da, haftada en az iki kez yineleyecektim.

Garsonlar, komiler, abçılar, temizlikçiler ve as solistin altındaki sanatçılar birer ikber geliyorlar; Sanatçılar, sahnede provalar yapıyorlardı.

Ben, her sabah saat 7'de Zeytinburnu'ndan yola çıkıyor, saat 9'dan önce iş yerinde oluyordum. Sonraki günlerde bana, kayınbabam da eplik etmeye başladı. O, gazinonun mutfak gereksinimlerini karıştırmakla görevlendirilmipti. Alışılmadık halden yapıyor, aldıklarının bir kamyonete yükleyerek gazinoya getiriyordu. Dönüşümüz, gecenin geç saatlerinde oluyor, bazı gün yazıhanede yatıyorduk.

Ancak, bu yolculuklar uzun sürmedi. Binasi Enişte, Kızıltoprak'ta bir daire kiraladı. Mihriban Hala ile birlikte epim de gelince, dünyalar bizim oldu. Yolculuklar devreden çıkınca, işlerimiz kolaylaşmıyptı. Özellikle hanımlarımız için, renkli geceler. Sahneye en yakın yerde kurulan masada yemeler, içmeler ve de Türkiye'nin en gözde sanatçıların çok yakından izlemeler...

Açılış günü, giderek yaklaşıyordu. Kokteyl için davetiyeler bastırılmış, dağıtım başlamıştı.

O yıllarda İstanbul'da yapılamakta olan arkadaşlarıma ve tanıdıklarına ulaştım ve Açılış Kokteyline, arkadaşlarımla Kadıköyümüz Necati Ađabey katıldılar.

Kokteylden sonra "Gazino Programı" başlayacaktı.

Afişler bastırılarak, bapta Kadıköy olmak üzere, İstanbul'un dört bir yanına dağıtılmış,

Gazetelere tam sayfa ilânlar verilmişti.

"ERENKÖY LALEZAR GAZİNOSU YİFTİHARLA SUNAR:

GÖNÜL YAZAR...

Evet... Gönül Yazar'ın TAP BEBEK oldu yıllar...

Sahnedeki bülbüller gibi pakıyan, kahkahaları ile gönülleri titreten bir tap bebek…

“nun altında Göksel ARSOY… Beyaz perdenin unutulmaz yakıpkılsı… Bestekâr Yesari Asım ARSOY’un genlerini tapıyan; Sâdettin Kaynak’ın “Enginde Yavaş Yavaş” adlı parkısyyla sahneye kadife sesli sanatçı… Bir başka deyişle Altın Çocuk…

Yerleyen günlerde, soyunma odaları sanatçılara yetmeyince, gazino’nun girişine bir karavan koymuş, burayı yazıhane olarak kullanmaya başlamıştık. Hafta sonlarında yapılan Kadınlar Matinesi için gelen Göksel Arsoy, zaman zaman yanıma geliyor, kendisiyle sohbet ediyorduk.

Aradan 40 yıl geçtikten sonra, Sayın Göksel Arsoy’u, internet ortamında aradım ve buldum. Gönderdiğim iletinin yanıtı şöyleydi:

“Rafet Bey, selâmlar! Seni çok iyi hatırlıyorum. Çok sempatik bir insansın. Dediğin gibi Lalezar’da sohbetlerimiz olmuştu.

Kadınlar matinesinde bana yapılan çlgynlıklar unutmam mümkün değil. Sahneden indikten sonra, soyunma odama bile hücum etmeleri, beni zor durumlarda bırakıyordu.

Güzel günlerdi! Hatırlattığın için teşekkürler!

Sevgiler!”

Ve Orhan BORAN… Özellikle o yıllarda, Gönül Yazar’ın peşinden ayrılmayan; yarattığı “YUKY” ile radyolarımızyı penlendiren; fıkralarıyla bizleri kahkahalara boğan sanatçı… Her gece bir şişe viski ile gelip, yarısının program önce, kalanını program aralarında ve sonunda yudumlayan adam…

Ve de yeni yeni parlamakta olan sanatçılar: Söylediği “Yağmur” parkısyyla ünlenen, en iyi kadın “arabeskeçi” Mine Koşan; Türk rock müziğinin ilk temsilcilerinden Erkut Taçkın; Ve adlarını anımsayamadığım sanatçılar…

Kadınlar Matinesi’nin başka bir havası vardı. Börekleri, çörekleri, kurabiyeleri ve çay termoslarıyla gelen kadınlar, gönüllerince eğleniyorlar, özellikle Göksel Arsoy sahneye çıktığında kendilerinden geçiyor, ona dokunmaya çalışıyor ve onu alkışlıyorlardı.

Bizde, Gönül Yazar sahne aldyđynda, Caddebostan’da Behiye Aksoy programy bađlamyđty.

Gazinomuz, her gece son masasyna kadar doluyor, Gönül Yazar farky apađyk ortaya  ykkyordu.

Yine de, rakibimizin durumunu merak ediyor, her gece Caddebostan’a gözlemci gönderiyorduk.

Bir gece, bu görevi yapmak bana d pt . Denize paralel olarak uzanan Hamiyet Y ceses Sokak ve devamyndaki Yener Sokak ile Bađdat Caddesi’nden denize dođru inen Zincirli K pk Sokak’yn kesiptiđi yerde, Gazinomuzun ortaklarýndan Rafet Bey’in mek ny var. Kulüp 33… Burada biraz oyalanýyorum ve birkaç sokak ileride, Bađdat Caddesi’nden denize dođru inen Barlar Sokađy’na geldiđimde, denize dođru yöneliyorum. Ypte Caddebostan Gazinosu’ndayým. Gezer gibi yaparak, dolu masalary sayýyorum.

“Yyi akpamlar Hocam! Nasyl, kađ masamyz var?” diyor ve hemen ekliyor, ”Hocam, sizin gazinoda arkadaplarým var. Bu nedenle sizi tanýyorum. Ancak bađkalarý tanýmadan giderseniz, iyi olur.”

Tepekk r ediyorum ve oradan hemen ayrlyyorum.

Giđedeki görevim, Assolistin sahneye  ykacađy saatlere kadar sürüyordu. Bu saatten sonra kimse gelmediđi için, giđeyi kapattýk sonra, hesap durumunu gözden geçiriyor ve Assolisti izlemek üzere, kafeterya bölümüne geçiyordum.

Bir gece, Gönül Yazar parkýlarýny sýralarken, elektrikler kesildi.

Bir ses sanat ysý, a yk hava

Ady “Gönül Yazar” ise söyler.

Hava r zg rsyz… Mehtap var… Ve mikrofonsuz parký söyleyen Gönül Yazar… ayakta alkýplýyor… Hem de  ylgýncasyna…

Her parkýny sonun

Elektrikler biraz sonra geldi ve program ayný cođkuyla sürdü…

1972 Temmuzunda, tam otuz gece, Gönül Yazar’y dinledim. Hiđ býkmadan ve de zevkle…

Gönül Yazar’dan sonra, nasyl bir program izleyecektik? Fýsýltý gazeteleri  alýpýyor, yeni sanat y sýr gibi saklanýyordu.

Ypte bu günlerde, basýnda bir bomba patladý:

“ZEKÝ MÜREN Ka yrýldy…”

Ankara G l Gazinosu’nda sahne almakta olan Zeki MÜREN, programy bittiđi gece ka yrýlarak, Ýstanbul’a, bilinmeyen bir yere g t r lm pt .

Ve afişler, gazetelerde boy boy fotoğraflar:

“KARPI YAKADA YILK DEFA!

ZEKİ MÜREN!”
gerekeni yapmışlar, Zeki Müren’i kapmışlardı.

Yıllardır bu işlerin içinde pişen, E

Erenköy Lalezar Gazinosu’nda bayram havası esiyor, herkes çevresine gülücükler saçyordu.

Zeki Müren demek, para demektir. Hem patronlar, hem de tüm çalışanlar için...

21 harika gece... Gıbedeki işlerimi bitirir bitirmez kafeteryaya koşuyor, Zeki Müren’in parkılarını iliklerime kadar duyumsayarak dinliyordum. Tüm seyirciler gibi...

Zeki Müren sahneye çıkmadan önce tüm servisler duruyor, çatal bıçak sesleri kesiliyor, seyirciler nefes bile almıyorlardı.

Zeki Müren sahneye çıkınca, kimin ne yapacağını O belirliyordu.

“Zahidem” okunduğunda, sinek uça duyulmayacak bir sessizlik yaşanıyor;

“Sevgimizin, Apkımızın Üstünden” parkısı ile “seyirciler korosu” programına bağlıyor;
“Halime” ile birlikte herkes kalkıp oynuyor, Kadıköy sahilleri tümüyle penleniyordu.

“Canlarım benim!” dediğinde, çölgüler ve alkışlar tüm sahili çınlatıyor; Bu coşkuya, denizdeki motorlara dolupmuş belediyele, komşu evlerdeki müzikseverler de katılıyorlardı.

Evet... 21 harika gece...

Zeki Müren’in saz heyetinde, o yıllarda henüz isim yapmamış olan Coşkun Sabah da vardı. Asu Maralman, Ateş Böcekli Yalçın ve Ercan ile adlarını bu anda anımsayamadığım çok sayıda sanatçı, Zeki Müren’in alt kadrosunda yer almışlar.

Bu arada, Caddebostan Gazinosu da boş durmamış, Zeki Müren’in karpısına, Emel SAYIN’ı çıkarmıştı. O yıllar

Sayın’n zirveye tırmandığı yıllardı, ama SANAT GÜNEPÝ ile yarıbılmazdı.

Her iþin, bir görünür yüzü, bir de mutfağı vardır.

Yukarıda anlattıklarıým, Erenköy Lalezar Gazinosu’nun görünür yüzüydü. Özellikle bu tür iþlerde, ortaklıklarý yürütmek k Bu iþin kurdu olan Behlül Bey ile Metin Bey için, bütün yollar Kadıköy iskelesine çýkýyordu. Bunu, ”Kulüp 33”ün sa Rafet Bey için de söylemek olası. Ancak, Binasi Bey’in asıl mesleđi fotođrafçılıktı ve bu iþlere yeni giriyordu.

Sonradan öğrendim ki, gıþe ve mutfak iþleriyle Binasi Bey; müþteri masalarıyla Behlül Bey ve Metin Bey; plaj ve kafeterya iþleri Rafet Bey ilgileniyordu. Ancak taraflar, olabildiðince birbirlerini denetliyorlardı.

Biletlerin yetmeyebileceği düþüncesiyle bazı akþamlar, gıþeden verdiğim biletlerin bir kısmı, giriþte yırtılmayıp, Metin Bey&rsq adamı tarafından sayılarak bana teslim ediliyordu. Ben de bu biletleri tekrar satıyordum.

Bir gece, hesaplar kesildikten sonra, bende bir miktar para kaldı. Ertesi gün bunu Binasi Bey’e söyledimde, ”Boþ ver, at cebe.”dedi. ”Onların, masalardan neler vurduklarını hiç belli değil.”

Ertesi yıl tekrar buluşmak üzere ayrılmıþtık. Ama ”öküz öldü, ortaklık bozuldu” ve “rüya gibi bir yaz” yinelenmedi.

LALEZAR, en azından benim belleğimde, tatlı bir anı olarak kaldı.

05.09.2011

GÖKÇETEPE

NOT: Bugün ART’de, Zeki Müren ile Belgin Doruk’ün baþrollerini oynadığı “KIRIK PLAK” adlı filmi izledim. 1961 ya da 1962 yılında, Kırklareli Saray Sine

olarak, devamındaki matinede de aynı duyguları yapamıþtım.

rafetseckin39@hotmail.com